

Tað eru roykpýlsurnar íð duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rýkur, tá ið hurðin verður gloppað inn í roykrúmið hjá Houlberg, har hundradtals nossligar roykpýlsur hanga lið um lið til at „búnast“... HOULBERGs roykpýlsur eru gjørðar av fyrsta flokks tilfari, vælkryddraðar, vælsaltðar og vælbúnar...

Umboð:
B. Mortensen
Tórshavn . tlf. 8

S. HOULBERG A/S
KØDBYEN KØBENHAVN

Bílig og haldgæð

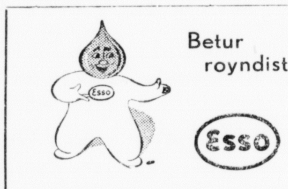
FØR til rennur og
septiktankar
hjá
Poul Arne Poulsen
Tlf. 81. Tvøroyri

Skrivi- og roknimaskinur

verða reinskaðar og um-
valdar væl og virðiliga hjá
Hans A. Nielsen

Lastvognskoyring

Anton Arge (y) Húsabúgv
Tlf. 443.

Haldið Sosialin

Føroya Bjór

Øl- og Mineralvatnsvirki

Máltráð nr. 4

FØROYA PILSNAR
EKTA MALTØL

Citrón sodavatn
Appelsin limonada
Hindber limonada
Jerdber limonada
Vanillie limonada
Appolinaris

Øl og mineralvatn verður bert sent til teir kundar, ið senda kassar og fløskur aftur. **Sendið tómst góðs aftur!**

EINAR WAAG Klakksvík.

Skipafelagið Føroyar

Telefonir 209 171 274

Tórshavn

Grót og skervur.

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kommunukantórið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimað. Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heima grót ella skervuttan við einum lími av vegnevndini ella einum umboðsmannum fyri kommununa.

Froðbjar sóknar kommuna

FÆRÖSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISERET

FÆROSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Tá var Kálvur sovnaður á beinkinum við einum greytafati á bók-inum.

Tað kvöldið sovnaði hvørki av hjúnunum, tey lógu háls um háls og grótu.

Um fyratiðina fór Ketil av seingini, honum leiðist við at liggja og vaka. Og tað var kanska okkurt, hann kundi taka hondina í. Eitt nú oljutroyggjan, hann blakaði frá sær í gjákvöldið, hann kom av sjónum. Hon skuldi verið hongd upp á eitt tré, so hon tarnaði. Hann fer út í hjall og tekur eina lykt í hondina við sær.

Nú, hann kemur út, stendur hurðin opin. Hann stúrsar við, men hugsar, tað man vera Kálvur, sum hevði sett opið í gjákvöldið, han var eftir brosmuni, geður sær so ikki meiri far um tað. Hann setur lyktina á gólvið, fær sær eitt tré og setir út í oljutroyggjuna, skal so heingja hana upp í erva. Tá sær hann ein standa uppi á bitunum og stökkur saman: »Á Jesus náði tú meg, hvør Guðs vinur er her so síðla?»

»Sýr eftir hvør ið er, vælsignað, svara Klávus aftur úr tróðrum, »lovað skapanum fyrri, at tú er ikki í mínum stað í hesa nátt. Var hin allvaldandi ikki so sterkur, hekk eg deyður her sum eitt fortapilsins barn. Tað kom eitt sovrðið sundurknúlsli oman yvir meg, at eg fortivlaði og kreypp upp higar at heingja meg, og eg eri reddaður, á undirfullan hátt ryktur burtur frá avgrundins rande».

»Ája, ája, Klávus, kom nú niður aftur og slepp tær í seingina. Eina aðra ferð skal tú fortivla um dagin og koma inn til mín og biðja um okkurt, sum tú treingir. So gav hann honum nakrar seiðir og lýsti honum út fyri dyr.

Eina løtu aftaná, at Klávus er farin, kemur öði í Ketil: »Pilar og skot eri eg ikki rættisaktaður, deilir hann inni í hjallinum, »eg verði ötaður, summi bidda meg í oyði og summi stjála meg í oyði. Og eg röri meg ikki. Nei, nú er tolið uppi. Hann loypur út á geilur, grípur ein stein í kneppið og spennir oman gjøgnum túnini. Nú skuldi hann sant for tann levandi myrta húsini niður yvir Klávus, tað var bæði synd og skaði at hava eitt sovrðið hartrog at ganga leika í, sum tað vildi.

Men tá ið hann kemur oman, er ljós inni, og hann sær Klávus sita við eldin við einum strásteini á knúnunum og banka seið, so spakfóru og við stillum friði í andlitinum.

Tá fell fáturinn hjá Ketli, og hann slepti steinum: »Men av tonnum skal hann fáa. Og hann ríður dynnar upp, loypur sum eitt ólgi inn á gólvið: »Nú situr tú nossligur, títt gamla spott, tað var eingin synd at jarðlagt teg».

Klávus hyggur upp, starir faðirliga við frið og spekt upp á Ketil, ger seg djúpmæltan og talar: »Vara tín munn, mín vinur, og ihug-

kom apostilins orð: »Eders Tale skal være Ja, ja, og nei, nei, alt hvad der er ud over dette er af det onde». Eg tali til tín sum tann, ið hevur umsorgan fyrri tínari sjelu. Hann reiv sær sættliga ein bita av seiðinum og tagnaði.

Men Ketil var eingin bloyta í nátt, hann knýtti nevan og gríslaði hann niður eftir nösini á Klávu: »Skal eg javna teg allan niður frammanfyri, tín búrtjóvur. At tú skal troysta tær at taka Guðs orð í munnina.

Tá fór Klávus at gráta og bað Ketil ikki gera feigðina um seg: »Eg eri tann maður, at mín syndabyrða er stør. Men tess meir er mær forlætið, og tess meir havi eg at loyprisa fyrri. O Ketil, mín vinur, gloyv ikki í tínum fortørnili, at einki mannsbarn hevur sitið matleyst, av tí at Klávus vandraði sína syndafullu leið ímillum teirra. Tað skal ikki kunna sigast á uppstandilsins morgni, at eg havi ótað fattigmanss bú. Í ydmigheit havi eg leskað mína tungu, har sum Guðs gávan var í ovurflóð. Stikk títt svørð í slíðran og trúa meg ikki við nevanum, sum var eg eitt óargadýr».

»Tað er so við, Klávus, sigur Ketil, »tú er eitt vanlukkudýr, tað veit eg. Men hví kemur tú ikki og orðar tað við meg, tá ið tú treingir».

Legg ikki stein til mína byrði, Ketil, tung eru biddarans spor. Eg drekki eyðmjúkur tann kálk, sum mær er givin av Harranum og vænti mær ongan lætta fyrr ein tann himmalska».

V.

MORGUNIN eftir fer Ketilskona at hampa seg. Hvar hon fór? Ja, hon hevði handilsörindir: »Hvussu, ger tú nakað í morgun, kemur tú ikki við?»

Ketil svarar: »Geri og geri, tað er altíð almikið at gera, men er tað nakra nyttu til, so komi eg við».

»Nei, tað er hetta, at nú líkst til at fara og verða inniveður, so høvdu vit havt ein ullarlagd heima, kundu vit havt hann til ítriv. Tað er ikki nógv, ið fæst fyrri eina triðingstroyggju, men alt er betri enn at sita hendur í favne».

»Ja, ja, tað er ikki um at tala». Ketil skóðir seg og tey fara.

Ketil sigur: »Tað er barastani so óhugnaligt, at hvørt oyra skal fara, sum tað kemur. Eg hevði ikki firt fyrri at fingið hasa grinda-rokningina, men soleiðis sum tað gongur, batar einki nakað».

»Nevn hatta ikki, eg orki ikki at hugsa um tað. Guð gævi at hafi fólkatröllini, teir hava fingið til konu, einaferð fingi tað sum eg vildi, so skuldu tær ikki gingið í silki og øllum útiskum og sett nasarnar í ský».